

פרשת כי תבוא תשפ"ג
היום הזה

Dedicated in memory of Mr. Sam Silverstein z"l by his family
לעי"נ שמואל חיים בן משה מנחם אלטר סילברשטיין ז"ל

דברים פרק כו פסוק טז

היום הזה יקוץ אלהיך מצוץ לעשות את החקים האלה ואת המשפטים וְעִשִׂיתָ אוֹתָם בְּכָל לְבַבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ :

רמב"ן
היום הזה ה' אלהיך מצוץ לעשות - הנה השלים משה לבאר את התורה ולחדש כל המצוות אשר צוה אותו השם לחדש להם, ולכך אמר היום הזה ה' אלהיך מצוץ לעשות את החקים האלה ואת המשפטים, כי כבר השלמתי לך הכל. והזכיר **ושמרת ועשית אותם בכל לבבך ובכל נפשך** - והלב והנפש כבר פירשתי (לעיל ו ה) :

רש"י
היום הזה ה' אלהיך מצוץ - בכל יום יהיו בעיניך חדשים, כאלו בו ביום נצטוו עליהם: **ושמרת ועשית אותם** - בת קול מברכתו הבאת בכורים היום, תשנה לשנה הבאה :

שפת אמת לפרשת כי תבוא [תרל"א]

במדרש תנחומא היום הזה ה' כו' מצוץ לעשות את החקים כו' לכו נרננה כו' נשתחוה ונכרעה כו' צפה מרע"ה שביכורים עתידין ליפסק תיקן תפלה כו'. אא"ז מו"ר ז"ל פי' שגם תפלה הוא ליתן הראשית בכל יום להשיי כמו ביכורים כו' ע"ש. אך השייכות להיום הזה צריך ביאור. ובמד' וברש"י הביאו היום הזה בכל יום יהי בעיניך כחדשים. וכי הרצון להטעות להאדם אף שבאמת אינו התחדשות ח"ו. אך בכח האדם לחדש כל דבר. כי ודאי יש בחי' התחדשות בכל דבר שהרי הקב"ה מחדש בכל יום תמיד מ"ב ופי' תמיד בכל רגע. וגם כי הלא אין דבר בלתי חיות השיי והנקודה שממנו ת' לעולם לא יתישן כי דבריו חיים ונובעין תמיד. אך כי החושך יכסה ארץ הקליפה חיצונית היא המסתרת נקודה הנובעת. דכי אין כל חדש תחת השמש והיא הטבע ועוה"ז שמסתיר ההתחדשות. אך בכח האדם להאיר הנקודה מהחשיכה וז"ש היום הזה ה"א מצוץ לעשות פי' למצוא בחי' היום הזה שהיא התגלות האור בחי' אספקלריא דנהרא. גם תוך המעשה ממש שהיא המסתיר הנקודה הנ"ל. והיא ע"י מצות דכי נר מצוה שכיחן שמצוה הוא במעשה גשמי ויש בה חיות השיי בהציוי לעשותה בכח האדם להתדבק על ידה באור הגנוז כנ"ל כמ"ש במ"א. וז"ש את החוקים כו' כלומר ע"י המצוות השיי נותן לך כח למצוא בחי' היום הזה גם במעשה. והוא גם בחי' שבת דכי לעשות השבת. כי כ' ששת ימי המעשה יהי סגור כו'. ופי' אא"ז מו"ר ז"ל פי' הפונה קדים כענין שכי' בניי קדמו במחשבה ע"ש. והוא כנ"ל שבשבת נתגלה המקור והשורש שמשם נמשך תמיד חיות חדש לכל הנבראים. וי"ל כן הפי' מתעטרין בנשמתין חדותין שנתחדש החיות שבנשמת בניי. ופי' לעשות השבת שצריכין להביא בחי' התחדשות הנ"ל של השבת תוך ימי המעשה כמ"ש בר"ח שער הקדושה ע"ש וכמ"ש במ"א פי' וביום השבת יפתח גם בימי המעשה ע"י בחי' יום השבת כנ"ל. וכפי מה שהאדם מברר החיות שבכל דבר ובעיניו כחדשים נתגלה לו ההתחדשות באמת וז"ש שמוע בישן תשמע בחדש. שכפי מה שמאמין שיש בחי' גנוזה מהשיי אף שנסתר מבחוץ כך זוכה להתגלות הפנימיות כנ"ל. וכן נשתחוה ונכרעה. פי' השתחוי' שרוצה להכניע עצמו ונכרעה לשון נפעל שכפי הרצון באמת זוכה להתגלות האמת להיות נכנע באמת לאמתו :

בשם אא"ז מו"ר ז"ל עמ"ש ולא שכחתי מלברכך על הפרשת מע' כו'. דברכת מצות עובר לעשיתן ובגמ' לישנא דאקדומי הוא כו'. ולמה נקט לשון עובר. אך כי מסברא צריך להיות הברכה אחר קיום המצוה שנותן שבח והודי' שזכה לקיים המצוה. רק דרך איש ישראל שקודם כל דבר מקדים ההודי' אל השיי. וזה למי שלא בא לכלל שכחה ח"ו :
ולא נתן ה' לכם לב לדעת כו' אזניים לשמוע כו' וברש"י ומד' כשאמר הקב"ה מי יתן והי' לבבם זה ליראה כו' הי' להם לומר תן כו' והלא בשעת מתן תורה פנים בפנים דיבר ה' כו' ואיתא לא הי' בהן סומא וחרש כו' ומה ולא נתן כו' אך הרצון והמבוקש מבניי להיות נטבע הראי' והשמיעה לדבר ה' אשר נצפן ונגנז תוך כל דבר קטן וגדול. ובשעת מתן תורה הי' התגלות וכי לב לדעת ופי' דעת שצריכין להבחין ולדבוק בהרגשת הפנימיות (א"כ) [אכן] החיצונית מסתיר כענין עה"ד טו"ר. אבל אז הי' התגלות. וז"ש מי יתן והי' לבבם ב' יצרים. וז"ש ג"כ במד' שרמזו להם מרע"ה על שלא ביקשו מהשיי שיכנס מרע"ה עמהם לא"י. וי"ל כנ"ל שמרע"ה רצה שיביאו בחי' הדעת גם במקום הנסתר ונכסה שיהי' הכל אחד אצלם להבין ולראות ולשמוע דבר ה' בכל מעשה קטן וגדול. ואז הי' יכול לכוונס לא"י ג"כ והמשיי :